

Cauza C-22/22**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

7 ianuarie 2022

Instanța de trimitere:

Sąd Najwyższy (Polonia)

Data deciziei de trimitere:

15 decembrie 2021

Recurentă:

T. S.A.

Intimat:

Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Obiectul procedurii principale

Decizia Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (președintele Consiliului Național al Audiovizualului) de impunere a unei amenzi de 10 000 PLN asupra societății T. S.A. pentru încălcarea interdicției de întrerupere a programelor pentru copii în vederea difuzării de publicitate.

Obiectul și temeiul juridic al întrebărilor preliminare

În temeiul articolului 267 TFUE, instanța de trimitere adresează o întrebare preliminară privind admisibilitatea – în lumina principiului egalității în fața legii aplicabil în dreptul Uniunii – a distincției operate de legiuitorul național între situația furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale liniare, pe de o parte, și cea a furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale la cerere, pe de altă parte, în ceea ce privește posibilitatea acestora de a difuza publicitate în timpul programelor pentru copii.

Întrebarea preliminară

„Articolul 20 alineatul (2) coroborat cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) și articolele 4 și 20 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun aplicării unei reglementări naționale care interzice doar posturilor de televiziune să insereze publicitate în cursul programelor lor pentru copii, fără a extinde această interdicție la furnizorii de servicii mass-media audiovizuale la cerere?”

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, articolele 11 și 20

Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale), articolul 4 alineatul (1) și articolul 20 alineatul (2).

Dispozițiile naționale invocate

Ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Legea audiovizualului din 29 decembrie 1992), articolele 16a, 47k și 53.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 La data de 2 octombrie 2016, societatea T S.A. (denumită în continuare „recurenta”), care este un post de televiziune, a întrerupt programul pentru copii pe care îl transmitea în scopul difuzării de publicitate. Procedând astfel, a încălcat interdicția de a întrerupe programele pentru copii în scopul difuzării de publicitate sau de teleshopping prevăzută de Legea audiovizualului. Pentru această încălcare, președintele Consiliului Național al Audiovizualului (denumit în continuare „intimatul”) a impus recurentei o amendă în valoare de 10 000 PLN prin decizia din 14 septembrie 2017.
- 2 Căle de atac a recurentei împotriva acestei decizii a fost respinsă de instanțele de prim grad și de al doilea grad de jurisdicție. Recurenta a formulat un recurs în fața instanței de trimitere împotriva hotărârii pronunțate de instanța de al doilea grad de jurisdicție.

- 3 Ca urmare a unei probleme de drept importante ridicate de recurentă, instanța de trimitere a adresat prezenta întrebare preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea”) și a suspendat judecata.

Principalele argumente ale părților

- 4 Problema de drept ridicată de recurentă privește admisibilitatea aplicării unor norme mai stricte de limitare a difuzării publicității decât cele care rezultă din articolul 20 din Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) (denumită în continuare „Directiva 2010/13/UE”), în situația în care aceste norme nu sunt conforme cu cerințele standardelor de drept al Uniunii Europene – și anume, nu respectă principiul egalității care rezultă, printre altele, din articolul 20 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) – și nu îndeplinesc cerința conform căreia domeniul de aplicare al unei obligații sau al unei interdicții trebuie să fie clar definit.
- 5 Recurenta susține că dispozițiile referitoare la restricțiile privind publicitatea care însoțește serviciile mass-media audiovizuale la cerere nu au fost stabilite în dreptul polonez astfel încât să fie îndeplinită condiția privind egalitatea în fața legii. În conformitate cu Legea audiovizualului, interdicția de a întrerupe programele pentru copii în scopul transmiterii de publicitate nu se aplică serviciilor mass-media audiovizuale la cerere. Prin urmare, furnizorii de servicii mass-media la cerere care concurează cu posturile de televiziune pe o piață similară sau chiar pe aceeași piață nu sunt supuși restricției privind întreruperea programelor pentru copii în scopul difuzării de publicitate. Această interdicție se aplică numai posturilor de televiziune.
- 6 În opinia recurente, o astfel de diferențiere între poziția furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale la cerere, pe de o parte, și cea a posturilor de televiziune, pe de altă parte – în detrimentul celor din urmă – este contrară principiului egalității în fața legii, prevăzut la articolul 20 din cartă. Recurenta susține că, în temeiul dispozițiilor dreptului Uniunii Europene, posturile de televiziune și furnizorii de servicii audiovizuale la cerere ar trebui să fie considerați ca fiind entități comparabile care furnizează servicii similare. Totodată, recurenta consideră incontestabil faptul că interesele protejate – dezvoltarea fizică, mentală și morală a minorilor și demnitatea umană – care ar trebui să justifice interzicerea difuzării de publicitate în cursul programelor pentru copii sunt la fel de valabile atât în ceea ce privește programele de televiziune, cât și în ceea ce privește serviciile mass-media audiovizuale la cerere. Având în vedere cele de mai sus, în opinia recurente, nu a fost îndeplinită condiția necesară pentru ca legiuitorul național să aplice o normă mai strictă decât cea prevăzută de Directiva 2010/13/UE. În conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din directiva menționată, această condiție este compatibilitatea unei astfel de norme cu dreptul Uniunii.

Recurenta consideră că în această situație ar trebui să se aplice direct prevederile Directivei 2010/13/UE și, în special, articolul 20 alineatul (2) din aceasta, potrivit căruia transmisia programelor pentru copii poate fi întreruptă de publicitate televizată, dar numai o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute, cu condiția ca durata prevăzută a programului în cauză să depășească 30 de minute.

- 7 Intimatul a susținut că principiul egalității în fața legii se poate aplica în situații comparabile, care nu includ situația unui post de televiziune care transmite un program, adică a furnizorului unui serviciu liniar, și situația unui furnizor de servicii mass-media audiovizuale la cerere, adică furnizorul unui serviciu neliniar. Astfel, serviciile mass-media audiovizuale la cerere sunt diferite de transmisiile de televiziune în ceea ce privește alegerea și controlul pe care le poate exercita utilizatorul, precum și în ceea ce privește impactul pe care îl au acestea asupra societății. În opinia intimatului, acest lucru justifică includerea serviciilor mass-media audiovizuale la cerere într-un domeniu de reglementare mai restrâns, ceea ce înseamnă că ele trebuie să se supună doar normelor de bază prevăzute în Directiva 2010/13/UE.

Prezentarea succintă a motivării trimiterii preliminare

- 8 Cu titlu introductiv, instanța de trimitere explică faptul că reglementările introduse de legiuitorul național în cadrul transpunerii Directivei (UE) 2018/1808 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 noiembrie 2018 de modificare a Directivei 2010/13/UE având în vedere evoluția realităților pieței nu sunt aplicabile în speță. În cadrul acestei transpuneri, la Legea audiovizualului a fost adăugată, printre altele, o dispoziție care permite unui furnizor de programe de televiziune să întrerupă în scopul difuzării de publicitate un film care este un program pentru copii cu o durată mai mare de o oră. Decizia contestată de recurentă a fost emisă la 14 septembrie 2017, prin urmare înainte de adoptarea Directivei 2018/1808 și de introducerea, în contextul transpunerii acesteia, a modificărilor de drept intern.
- 9 Potrivit situației juridice de la data adoptării deciziei atacate, posturilor de televiziune le era absolut interzis să întrerupă programele pentru copii în scopul difuzării de publicitate. Adoptarea unei astfel de soluții constituia o înlăsurare a normei prevăzute la articolul 20 alineatul (2) din Directiva 2010/13/UE, în versiunea în vigoare la data emiterii deciziei atacate, potrivit căreia transmisia filmelor realizate pentru televiziune (cu excepția seriilor, a seriilor și a documentarelor), a operelor cinematografice și a programelor de știri poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute. Transmisia programelor pentru copii poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute, cu condiția ca durata prevăzută a programului să depășească 30 de minute.

- 10 Prin interzicerea totală a întreruperii programelor pentru copii în scopul difuzării de publicitate, legiuitorul național s-a prevalat de opțiunea prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2010/13/UE de a impune furnizorilor de servicii mass-media aflați sub jurisdicția sa să respecte norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate de această directivă. În temeiul articolului 4 alineatul (1) *in fine* din directivă, condiția pentru exercitarea acestei opțiuni era conformitatea normelor în cauză cu dreptul Uniunii.
- 11 În ceea ce privește furnizorii de servicii mass-media audiovizuale la cerere, această interdicție totală de întrerupere a programelor pentru copii în scopul difuzării de publicitate nu s-a aplicat.
- 12 Având în vedere cele de mai sus, se ridică problema dacă această reglementare a situației furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale liniare și a furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale la cerere – care le permite celor din urmă să întrerupă programele pentru copii în scopul difuzării de publicitate – este conformă cu dreptul Uniunii, în special cu principiul egalității în fața legii.
- 13 Articolul 20 din cartă prevede că toate persoanele sunt egale în fața legii. Acest principiu general al egalității, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții, impune ca situațiile comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situațiile diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv. O diferență de tratament este justificată în cazul în care se bazează pe un criteriu obiectiv și rațional, și anume atunci când se raportează la un scop admisibil din punct de vedere legal urmărit de dispozițiile în cauză și dacă această diferență de tratament este proporțională cu scopul urmărit de tratamentul în cauză.
- 14 În acest punct trebuie subliniat faptul că, deși, potrivit considerentului (58) al Directivei 2010/13/UE, „[s]erviciile mass-media audiovizuale la cerere sunt diferite de transmisiile de televiziune în ceea ce privește alegerea și controlul pe care le poate exercita utilizatorul, precum și în ceea ce privește impactul pe care îl au acestea asupra societății. Acest lucru justifică impunerea de norme mai puțin stricte asupra serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, care ar trebui să se supună doar normelor de bază prevăzute în prezenta directivă”, în același timp, după cum se subliniază în considerentul (59), „[p]rezența conținutului dăunător în serviciile mass-media audiovizuale este o preocupare a legiuitorilor, a industriei media și a părinților. Vor exista, de asemenea, noi provocări, în special în legătură cu noi platforme și noi produse. Prin urmare, sunt necesare norme pentru protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor, precum și a demnității umane în toate serviciile mass-media audiovizuale, inclusiv în comunicațiile audiovizuale comerciale”. În lumina celor de mai sus, deși trebuie recunoscut – în conformitate cu jurisprudența Curții – că Directiva 2010/13/UE „nu realizează o armonizare completă a normelor din domeniile la care se aplică, ci instituie cerințe minime pentru programele difuzate din interiorul Uniunii Europene pentru a fi recepționate în interiorul acesteia”, totuși „[p]entru a asigura protecția completă și eficientă a intereselor consumatorilor în calitatea lor de public de televiziune, este

esențial ca publicitatea prin televiziune să se conformeze unui set de reglementări și standarde minime” [considerentul (83) al Directivei 2010/13/UE].

- 15 În lumina celor de mai sus, având în vedere că justificarea de către legiuitorul național a instituirii unor norme mai stricte privind admisibilitatea întreruperii programelor în scopul difuzării de publicitate a constituit-o interesul public general și interesul destinatarilor serviciilor de media liniare, în special al minorilor, se ridică problema dacă acest interes nu ar trebui să facă obiectul aceleiași protecții atât în cazul programelor difuzate de posturile de televiziune, cât și în cazul furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale la cerere. În cazul în care se constată tratamentul inegal al acestor două grupuri de furnizori în această privință, există îndoieli cu privire la conformitatea cu dreptul Uniunii și, în special, cu principiul general al egalității în fața legii a reglementărilor naționale care interzic în mod absolut furnizorilor de servicii mass-media liniare să întrerupă programele pentru copii în vederea difuzării publicității, în lipsa formulării unei interdicții identice în ceea ce privește furnizorii de servicii mass-media audiovizuale la cerere.
- 16 Având în vedere că interesele protejate – dezvoltarea fizică, mentală și morală a minorilor și demnitatea umană – care justifică interzicerea difuzării de publicitate în cursul programelor pentru copii par să fie valabile în egală măsură în privința programelor difuzate de furnizorii de servicii mass-media audiovizuale liniare și a celor furnizate de furnizorii de servicii mass-media audiovizuale la cerere, se ridică problema dacă situația acestor întreprinzători, care furnizează servicii de natură similară pe o piață similară, poate fi diferențiată din acest punct de vedere prin impunerea unor norme mai stricte doar în ceea ce îi privește pe unii dintre aceștia.
- 17 Această îndoială este justificată cu atât mai mult cu cât din considerentul (59) al Directivei serviciilor mass-media audiovizuale, citat mai sus, rezultă că normele de protecție a valorilor menționate mai sus sunt necesare în toate serviciile mass-media audiovizuale. În același timp, rămâne neclar dacă statutul celor două grupuri de furnizori și natura serviciilor pe care le furnizează permit să se rețină că acestea se află într-o situație comparabilă și, prin urmare, ar trebui să fie tratate în același mod, în conformitate cu principiul egalității prevăzut la articolul 20 din cartă. Trebuie avut în vedere faptul că Directiva 2010/13/UE se bazează pe distincția dintre serviciile mass-media audiovizuale liniare și serviciile mass-media audiovizuale la cerere, subliniind că acestea diferă prin alegerea și controlul pe care le poate exercita utilizatorul, precum și prin impactul pe care îl au acestea asupra societății. Se ridică însă problema dacă aceste diferențe în ceea ce privește forma de transmitere a comunicării audiovizuale permit introducerea unor restricții privind posibilitatea de difuzare a publicității în cursul programelor pentru copii numai pentru furnizorii de servicii mass-media audiovizuale liniare.
- 18 În același timp, trebuie remarcat că, deși, în situația juridică actuală, legiuitorul național a permis furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale liniare întreruperea programelor pentru copii în vederea difuzării de publicitate, a făcut

acest lucru doar parțial, ridicând interdicția numai în cazul filmelor cu o durată mai mare de o oră. Această restricție nu se aplică furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale la cerere. Din acest motiv, incertitudinea exprimată mai sus cu privire la admisibilitatea diferențierii de către legiuitorul național, în temeiul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2010/13/UE, a situației furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale liniare, pe de o parte, și a furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale la cerere, pe de altă parte, rămâne valabilă și în situația juridică actuală.

DOCUMENT DE LUCRU